

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Aleliuja! Kėlės Kristus ir mes kėlsimės! Aleliuja!

Šiandien visų Lietuvos bažnyčių varpai kviečia tikinčiuosius ateiti pasveikinti prisikėlusį Išganytoją – Jėzų Kristų. Kai išgirstame žodį ALELIUJA, pajuntame, kad tai pergalės ir džiaugsmo žodis. Greta jo mes girdime ir apaštalo Pauliaus žodžius korintiečiams: „Kuris prikėlė Viešpatį Jėzų, taip pat ir mus prikels su Jėzumi“ (Kor. 4,14).

Gyvenime kartais sukiyla didžiulės juodos blogybės bangos. Akimirkomis atrodo, kad pasaulyje viešpatauja vien blogis, kad visa, kas buvo šviesa, tapo tamsa... Tamsųjį pentkadienį, kada Teisusis ir Šventasis pasmerkiamas, kada Kristaus mokiniai išsilaksto, kada niekas negina tiesos, daugeliui atrodė, kad šviesa jau daugiau nepasirodys. Tačiau tikrasis gyvenimo žodis tariamas ne pentkadienio tamsoje, o prisikėlimo šviesoje. Žmonijos likimą sprendžia ne pentkadienio tamsa, o sekmadienio Prisikėlimo rytas.

Šis rytas – tai naujo gyvenimo pradžia. Apaštalai, kurie pentkadienio tamsoje išsislaptė, Prisikėlimo rytą vėl drąsiai išeina į gyvenimą kaip Prisikėlimo liudininkai. Jie pakartoja apie Kristų tai, ką pranašai kalbėjo. Jie priminė tai, ką apie save kalbėjo Kristus, nes visa tai matė ir girdėjo. Tą tiesą šiandien skelbiame ir mes. Šiandien vieni kitiems tiesiam taikos ir vienybės rankas, sveikiname vieni kitus pergalės šūkiu: „Aleliuja! Šiandien Prisikėlimo dvasioje aplink save matome tuos, kurie jau persikėlė iš

skausmo ir tamsos karalystės į meilės ir šviesos karalystę. Ir mes, ir jie pergyvename bendrą vienybę prisikėlusiu Kristuje. Su Tautų apaštalu dėkojame Dievui „Tėvui, kuris padarė mus tinkamus paveldėti šventųjų dalį šviesoje, kuris išgelbėjo mus iš tamsybių valdžios“ (Kol. 1,12-13).

Velykose triumfuoja meilės pergalė prieš neapykantą. Kur tik pažvelgiame, visur matome mirties paminklų. Kas yra mirtis be Kristaus? Tai sugriuvimas! Tai pasityčiojimas iš giliausių žmogaus troškimų. Kristaus mirtyje ir Jo prisikėlime mes matome savo ir savųjų amžinąjį prisikėlimą geresniame ir tobulesniame gyvenime.

Todėl šiandien džiaugiamės Velykų džiaugsmu ir margučio dūžiuose girdime dūžtant senuosius gamtos įstatymus, pagal kuriuos žmogus miršta, ir prasideda nauji įstatymai, pagal kuriuos žmogus gyvens amžinai.

Amen!

Linksmų švenčių!

37-tose vyskupavime Velykose Romualdas Krikščiūnas

Sveiki sulaukę šventų Velykų

**„... jūs būkite drąsūs:
aš nugalėjau pasaulį!“
(Jn 16, 33)**

Jau taip gyvai juntamos šv. Velykų nuotikos. Norime šiomis eilutėmis su jumis, parapijiečiai, pasidalyti džiaugsmingais išgyvenimais, kuriuos ši šventė suteikia kiekvienam krikščioniui. Tai pati svarbiausia krikščionių šventė.

Evangelisto Jono žodžiai, kuriuos pasirinkome pradžioje, manytume, labai gerai išreiškia velykinio įvykio esmę bei prasmę. Jie sugrąžina mus prie Kalvarijos kalno, ant kurio stovi tuščias kryžius, leidžia pasilenkti prie Viešpaties kapo ir pamatyti, kad „Jo čia nebėra...“ (Mt 28, 6). Jie išreiškia jau išgyventą pirmosios krikščionių bendruomenės patirtį, kurioje atsispindi tikėjimas, jog prisikėlusiu Kristuje visos pranašystės išsipildo (Apd 13, 32-33). Pagaliau tai užrašyta Tradicija, kuri drauge su kitais Naujojo Testamento liudijimais perduoda Prisikėlimo įvykio tiesą - Kristus mirė už mūsų nuodėmes ir savo mirtimi sunaikino mirtį. Todėl ji kupina viltingos ateities ir kartu žymi naujos, nesibaigiančios, t.y. aštuntos, dienos pradžią (plg. Katalikų Bažnyčios Katekizmas, nr. 1166, 2174).

Toji nauja pradžia prasidėjo, kai „pirmąją savaitės dieną, labai anksti dar neišaušus, Marija Magdaliatė atėjo pas kapą ir pamatė, kad akmuo nuverstas nuo rūšio angos“ (Jn 20, 1). Įkvėptieji autoriai taip tiksliai perduoda mums jų gyvenimo pasikeitimą skatinusio įvykio detales. Neatsitiktinai. Prisikėlimo įvykis aną ankstyvą rytmetį jiems gražino prasmę, tikėjimą ir viltį. Naujasis Testamentas yra kupinas prieš tai mokinius paženklusius beprasmybės, išgąščio bei

nusivylimo. „O mes tikėjomės, kad jis atpirksias Izraelį“ (Lk 24, 21), - savo skausmą ir neviltingumą išreiškė mokiniai pakeliui į Emausą. Pirmasis moterų pranešimas apie prisikėlimą mokiniams „pasirodė esąs tik tuščios šnekos, ir jie (...) netikėjo“ (Lk 24, 11; Mk 16, 11). Pagaliau apaštalas Tomas: „Jeigu aš nepamatysiu jo rankose vinių dūrio ir neįdėsiu piršto į vinių vieta, ir jeigu ranka nepaliesiu jo šono – netikėsiu“ (Jn 20, 25). Jie visi buvo priblokšti Kryžiaus artumo ir skirstėsi kas sau; jų viltys ir išgyventa trejų metų patirtis liko užriniti ano kapo akmens.

Tą rytą daug kas keitėsi. Keitėsi iš esmės. Tik asmeniniai sutikimai su Prisikėlusiuoju, tik galimybė paliesti ir įsitikinti pamažu sugrąžina juos vėl draugėn į paskutinės vakariinės kambarį, kur svarbiausias akcentas: „...Tai tiesa! Viešpats prisikėlė ir pasirodė Simonui“ (Lk 24, 33-34). Tik tada jie suvokė „Raštų prasmę“. Šis įvykis jau nepalieka abejingų, kaip tai vėliau patvirtins Areopage klausančiųjų laikysena, kai jie išgirs Paulių ištariant: „Prisikeldamas iš numirusių“ (Apd 17, 22-34). Tada dėl šių žodžių apaštalo kalba baigėsi, nes tai momentas, kada nebeužtenka vien ramiai klausytis ir filosofuoti. Tas įvykis tiesiog reikalauja tiek tavo įsitikinimų, tiek gyvensenos perversinimo, skatina ėjimui bei liudijimui, ir tai neatidėliotina (plg. Lk 24, 33). Tik per šį įvykį jiems viskas įgauna prasmę (plg. 1 Kor 15, 12-20), tik šis įvykis juos įkvėps ir stip-

rins skelbiant Gerąją Naujieną. Tai bus pagrindinė tiesa, su kuria jie išeis „į visą pasaulį“ (plg. Mk 16, 15). „Pirmosios savaitės diena“ lėmė naują pradžią.

Kam teko Romoje nusileidus į katakombas vaikščioti giliai po žeme išsisaikojančiais jų labirintais, tas dažniausiai ženklų ir simbolių kalba skaitė pirmųjų krikščionybės amžių tikinčiųjų tikėjimo išpažinimą; tikėjimo, kuris išreiškia jų gilų įsitikinimą prisikėlusiuoju Kristumi. Kur apaštalo Petro ir Pauliaus kapai? Kas begali išraiškiau už juos skelbti mums džiugią velykinę paslaptį?! Čia gi ilsisi tie, kurie iš tiesų galėjo pasakyti: „... ką girdėjome ir savo akimis regėjome, ką patyrėme ir mūsų rankos lietė...“ (1 Jn 1, 1), juk „Tą Jėzų Dievas prikėlė, ir mes visi esame jo liudytojai“ (Apd 2, 32). Apaštalas Paulius yra nepakeičiamas liudytojas, išreiškiantis tvirtą pirmųjų krikščionių tikėjimą Prisikėlimo įvykiu, kurį ir savo klausytojams perdavė kaip pirmutinę žinią. „Pirmiausia aš jums perdaviau, ką esu gavęs, būtent: Kristus numirė už mūsų nuodėmes, kaip skelbė Raštai; jis buvo palaidotas ir buvo prikeltas trečiąją dieną, kaip skelbė Raštai; jis pasirodė Kefui, paskui dvylikai apaštalu“ (1 Kor 15, 3-5). Esu dėkingas Dievui už tą tylų, bet aiškiai girdimą Credo, ir kad būdamas čia galiu taip artimai prisiliesti prie gyvos ir išraiškingos Tradicijos bei išgyventi tikėjimo nenutrūkstamumo sąsają tarp jų liudijimo ir mūsų dienų. Kaip nepatikėti jų liudijimu?

nukelta i 2psl.

atkelta iš 1psl.

Bažnyčia Velyknaktį (Didįjį Šeštadienį) pačia iškilmingiausia liturgija susitelks švęsti šį įvykį. Ji sudabartins savo Viešpaties Perėjimą – Velykas iki pasirodant pirmai aušrinei. Todėl ši naktis dar vadinama „Viešpačiui pašvęstą“ (plg. Pagr. Mišiolas, p. 265), savo liturgine iškilme neprilygstamia jokiame kitame liturgijos šventimui. Ji užžiebys Velykinę žvakę – prisikėlusio Kristaus simbolį, kad primintų žmogui, kas yra tikroji tamsybės išskaidanti šviesa (plg. Iz 9, 1). Pirmieji Jos žodžiai savo Atpirkėjui už nuostabią atpirkimo dovaną bus jaudinanti šlovinimo giesmė „Tedžiūgauja“, kurioje, be kita ko, giedos: „O, koks nuostabus tavasis gerumas, kokia neprilygstamai didi Tavo meilė: išvaduoti vergui atidavei Sūnų!“ (Pagr. Mišiolas, p. 274-275). Paskui Jinai pakvies klausytis Dievo žodžio, kaip pagrindinės vigilijos dalies (t. p., p. 281), kad iš Raštų atpažintume Apvaizdos išganomąjį planą. Kai kuriems tą naktį Ji suteiks Krikšto sakramentą, su kitais atnaujins Krikšto pažadus, kad nuolat mumyse būtų gyva Velykų paslaptis. Pagaliau su džiaugsmu Ji pakvies prie stalo, kurį parengė pats Viešpats savo auka. Ir tai bus nuolat daroma „Jo atminimui“ (plg. Lk 22, 19).

Velykos neatsiejamos nuo Kryžiaus paslapties. Tai medis, per kurį Dievas panorėjo mus atpirkti, kuriame regime „meilė iki galo“ (plg. Jn 13, 1). Tas pats apaštalas Jonas kitoje vietoje užrašys: „Meilė – ne tai, jog mes pamilome Dievą, bet kad jis mus pamilo ir atsiuntė savo Sūnų...“ (1 Jn 4, 10). Mes buvome atpirkti per Kryžių. Todėl apaštalas Paulius pabrėžė: „... o mes skelbiame Jėzų nukryžiuotąjį (...), kuris yra Dievo galybė ir Dievo išmintis“ (1 Kor 1, 22-24). Tokia išliks Bažnyčios ir kiekvieno krikščionio misija, nors pasaulis ir reikalaujė kitokių stebuklų ar išminties. Todėl tikinčiajam Kryžius yra ne mados puošmena, bet atpirkimo ženklas, Kristaus asmenyje parodytos Dievo meilės išraiška – ant jo kabojo mano Išganytojas!

Velykomis išliko ir išliks gyva Bažnyčia. Tik Velykomis ir mūsų tikėjimas, ir gyvenimas turės prasmę. Linkime širdimi išgyventi šią Velykų paslaptį, kad liudytume kaip Emauso mokiniai ar moterys nuo kapo ir neštume žinią – Jis prisikėlė... Tai krikščionybės ir krikščionių skiriamasis bruožas. Prasmingų šventų Velykų!

2006 m. Velykos

Parapijos kunigai

Prisikėlimo šviesa

Dangumi ir žeme, kalnais ir kloniais, upėmis ir miškais ataidi pavasaris. Dieviška jėga vėl užlieja žemę saulės šviesa, vandenų garmėjimu, žiedų spalvomis. Bažnyčių varpai skelbia pačią džiugiausią šventę – Kristaus Prisikėlimą. Visos šventės skirtos žmonėms, ir kiekviena jų – tai galimybė pabusti, pažvelgti į savo vidų ir ten rasti Tiesą – Dievą. Tiesa, kaip ir Dievas, yra visada. Nė akimirks Dievas ir Tiesa nėra liovęsi egzistavę. Žmogui nėra lengva dvasiškai pabusti, nes jis yra paklydęs, pametęs ne tik tiesos kelią, bet ir save. Jis gyvena svajonių ir materialių vertybių pasaulyje, tetrokšdamas turto, gundomas troškimų, kūno malonumų. Tik suvokęs, jog malonumai ir turtai yra laikini, žmogus pabunda.

Mūsų gyvenimo tikslas yra pažinti savo esmę, viduje slypintį dieviškumą, užmegzti ryšį su Dievu ir rasti kelią, kuriuo galėtume grįžti prie Jo. Stovėdami prie tuščio Kristaus kapo pamąstykite, kuo galėtume prisidėti, kad greičiau sulauktume permainų ir visi žmonės grįžtų į Dievo kelią. Nurinkime kelioms minutėms ir leiskime Prisikėlimo šviesos spinduliams pasiekti mūsų širdis. Žmogus tą šviesą jaučia, nes Dievas sukėlė šviesą, ir ji visada yra mūsų širdies gelmėse. Tad atverkime savo širdis. Tegul meilė ir šviesa liejasi iš pačio Kūrinijos šaltinio, mumyse esančio Dievo. Juk esame tos šviesos, tos vidinės Dievo jėgos, visur esančio Dievo dalis.

Tegul Dievo meilė mus suvienija. Tegul ji sklinda per mus į tolimiausias planetos kerteles. Meilė sutaiko besipykstančius, o liūdintiems ir puolantiems į nevilgtį suteikia vilties. Dalykime meilę visiems – ji greičiau padės užgydyti šio neramaus pasaulio žaizdas. Džiaukimės Kristaus Prisikėlimu: „Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“. Pajuskime, kad Dievas nėra kažkur paslėptas, jis yra visur ir visada – mumyse ir šalia mūsų.

Palikime praeitį Viešpačiui ir ženklime nauju keliu, vedančiu į Dievą. Giedodami džiaugsmingą „Aleliuja“, skleiskime aplink meilę ir darną, kad kiekvieną akimirką galėtume greta savęs jausti Dievą. Kai išmoksime nuolat jausti Dievą, visos žemiškos problemos išsispręš. Priimkime Dievo kvietimą: „Ateikite pas mane“ ir pradėkite šią didžiąją meilės kelionę šv. Velykų rytą. Tai kelias į Dievą ir su Dievu į amžinąją palaimą.

Adelija

Sekmadienio katechezė

Aštuntasis įsakymas: Nekalbėk netiesos

„Neliudysi melagingai prieš savo artimą“ (Iš 20,16). „Protėviams buvo pasakyta: Nelaužyk priesaikos, bet ištesėk Viešpačiui savo priesaikas“ (Mt 5,33).

Aštuntasis įsakymas draudžia iškreipti tiesą bendraujant su kitais žmonėmis. Ta moralinė nuostata išplaukia iš šventosios tautos pašaukimo liudyti Dievą, kuris yra tiesa ir nori tiesos. Nusizengti tiesai – tai žodžiais ar darbais atsakyti pareigos būti tiesiam moraline prasme, tai didelė sandoros pamatus apimanti neišitikimybė Dievui. Senasis Testamentas tvirtina: „Dievas yra visokios tiesos šaltinis. Jo žodis yra tiesa“.

Tiesa yra tai, kas atitinka tikrovę – sukurtąją ar nesukurtąją. Žmogus iš prigimties yra linkęs į tiesą. Jis yra įpareigotas ją gerbti ir liudyti. Tik pats Dievas yra nesukurtoji tikrovė. Visa kita Jis sukūrė ir nustatė gamtos dėsnius negyvajai gamtai bei tarpusavyo santykių dėsnius gyvajai kūrinijai. Todėl svarbu juos žinoti ir gyvenime jų laikytis.

Tiesa, kai žmogaus elgesys teisingas ir jo kalba teisinga, vadinasi tiesumas, nuosirdumas arba atvirumas. Tiesa arba tiesumas yra dorybė, leidžianti teisingai elgtis ir sakyti teisybę, išvengiant dviveidiskumo, apsimitinėjimo ir veidmainystės. Žmonės negalėtų sugyventi, jei vieni kitais nepasitikėtų, tai yra slėptų tiesą.

Tiesos dorybė teisingai atiduoda kitam, kas jam priklauso. Tiesumas išlaiko pusiausvyrą tarp to, ką reikia pasakyti, ir paslapties, kurią reikia išsaugoti; jis apima atvirumą ir santūrumą. Būdamas garbingas, žmogus privalo pareikšti tiesą ki-

tam žmogui. Broliška meilė mums nurodo, kada sakyti tiesą, o kada patylėti.

Pilotui Kristus pareiškė „atėjęs į pasaulį, kad liudytų tiesą“ (Jn 18,37). Krikščionis neturi „gėdytis mūsų Viešpaties liudijimo“ (2 Tim 1,8). Tais atvejais, kai reikia liudyti tikėjimą, krikščionis, kaip sako apaštalas Paulius, privalo nedviprasmiškai jį išpažinti. Jis privalo „visuomet turėti gryną sąžinę prieš Dievą ir prieš žmones“ (Apd 24,16).

Visų mūsų, krikščionių, pareiga – būti Tiesos liudytojais. Liudyti Kristų bei savo tikėjimą žodžiais ir darbais – visu savo gyvenimu. „Tad, pametę melagystę“ (Ef 4,25), jie turi atmesti „visokią blygybę, visokią klastą, veidmainystes, pavyduliavimą ir visokias apkalbas“ (1 Pt 2,1).

Melagingas liudijimas ir kreiva priesaika – tai viešai pasakyti tiesai prieštaraujantys žodžiai. Toks elgesys padeda ir nekaltą žmogų pasmerkti, ir kaltą išteisinti, ir padidinti bausmę; iš esmės tai pakenkia teisėtvarakai ir bešališkam teisėjų nuosprendžiui.

Pagarba geram žmogaus vardui draudžia bet kokius veiksmus ir žodžius, galinčius jam nepelnytai pakenkti. Tad nusikalsta:

- skubotu sprendimu tas, kas, nors ir tyломis, bet neturėdamas tam pakankamo pagrindo, priskiria artimui moralinę ydą;

- apkalbomis, kas be objektyviai būtino pagrindo atskleidžia artimo nusizengimus ir ydas jų nežinantiems asmenims;

- šmeižtu, kas, sakydamas netiesą, žemina kitų žmonių gerą vardą ir duoda progos klaidingai apie juos spręsti.

Apkalbos ir šmeižtai atima artimo gerą vardą ir garbę. Garbė yra visuomeninis žmogaus orumo patvirtinimas, ir kiekvienas žmogus turi prigimtine teise į savo garbę, gerą vardą ir pagarbą. Tad apkalbos ir šmeižtai pažeidžia teisingumo ir meilės dorybę. Privalome kalbėti linkėdami artimui vien gero. Ypač verta susirūpinti dviem pojūčiais, kurie gali kilti, sužinojus apie svetimas ydas ar nuodėmes. Pirma, ar kartais nejučiu tamsaus pasitenkinimo, kad kitas nėra toks švarus, kokiu buvo pripažintas? O gal svetima nuodėmė mėginu pateisinti savo blogį? Antra, ar apkalbos nepadedą pataisyti savo dorovinę savijautą, sumenkinti savo nuodėmes, nes galima pasakyti: „Nesu toks jau blogas, kiti už mane blogesni“.

Antra vertus, nepastebėti mylimo žmogaus blygybių ar per lengvai jam už jas atleisti, pasimetimą laikyti gėriu ir pamiltajam leisti neklausyti Dievo įsakymų – tai jokia meilė.

Aštuntasis įsakymas smerkia ir bet kokį meilėkavimą, pataikavimą ar perdėtą paslaugumą, nes tai gali paskatinti blogai elgtis. Tuštybė arba pagyrūniškumas taip pat yra nusizengimas tiesai.

Melas yra didžiausias nusizengimas, nes yra sakoma netiesos norint apgauti. Melo sunkumas priklauso nuo tiesos iškraipymo, nuo žalos, kurią patiria Melo aukos.

Sutaikinimo sakramento paslaptis yra šventa ir negali būti išduota jokia dingstimi. Kunigas visada turi išlaikyti paslaptį, tai, ką girdėjo. Kiekvienas privalo būti deramai santūrus privataus žmonių gyvenimo atžvilgiu.

Dekanas klebonas kun. Vytautas Grigaravičius

Tesiame pokalbių ciklą „Pažink save“

XIV. Kaip surasti džiaugsmo karalystę?

Gėlė, paukštis, vaikas yra tikri džiaugsmo karalystės gyventojai, nes gyvena amžinoje dabartyje, be praeities ir ateities. Jie neturi kalbės, prisirišimų. Džiaugsmą jiems teikia pats gyvenimas.

Kol tavo laimės priežastis yra daiktai ar žmonės – gyveni mirusių karalystėje. Tą dieną, kai pajusi besidžiaugiąs viskuo ir kartu niekuo, nes džiaugsmo šaltinis trykšta tavo širdyje, – įžengei į dangaus karalystę. Surasti ją ir lengva, ir sunku. Lengva, nes ji plyti tavyje ir aplink tave, tereikia vieno žingsnio – ir ją pasieki. Sunku todėl, kad ją įžengti galima tik tuščiomis rankomis ir širdimi, atsikračius viskuo, ką taip atkakliai kaupei visą gyvenimą. Kad galėtum tai padaryti, suvok vieną sukrečiančią tiesą: niekas negali tavęs padaryti laimingo. Tada liausies keisti darbus, draugus, bažnyčias, nes visa tai gali suteikti tik trumpalaikį džiaugsmą.

Jei pakankamai atidžiai išsižiūrėsi į savo širdį, joje surasi tą Dievo kibirkštį, kuri ipūsta pavirs galingu gaisru ir iki pelenų sudegins tavo iliuzijų skraistę bei atvers Dangaus karalystę, kur visą laiką, net to neįtardamas, gyvenai. Ipūsk tą kibirkštį, kol jos neužgesino gyvenimo rutina.

Mūsų nepasitenkinimas pagrįstas poreikiu „daugiau“, bet tik tada, kai būsime nepatenkinti ne kažkuo konkrečiu, o visu savo gyvenimu apskritai, – tik toks nepasitenkinimas nuskaidrins mūsų suvokimą, ir tave apims palaimos būseną. Tapsi ramus, laisvas ir bebaimis, nes persikėlei iš iliuzijų pasaulio į Dangaus karalystę.

„Aš atėjau įžiebtį žemėje ugnies ir taip norėčiau, kad ji jau liepsnotų“ (Lk 12,49).

A. Daukšienė

Atverkite akis Kristui“

Jono Pauliaus II pirmąsias mirties metines minint

„Atverkite akis Kristui“ – šiais žodžiais savo pontifikatą pradėjo prieš metus mus palikęs popiežius Jonas Paulius II. Kristus – tai šviesa, tai gėris, ir joks blogis nepajėgs pažeisti į Dievo šviesą besiveržiančios širdies.

Didžiausias Išėjusiojo turtas buvo meilė. Ji visada buvo su juo, atsispindėjo jo veide, judesiuose, ji kalbėjo jo balsu, vaikščiojo jo žingsniais, laimino jo rankomis, nes mylintis žmogus skiriasi iš tūkstančių kitų, kurie nesugeba mylėti. Tik mylinti širdis pajėgi visur regėti gėrį. Meilė – tai tas, ką uždega mummyse mylinti siela ir kas nebeužgessta, kad ir kur ta siela bebūtų – kitame pasaulio krašte ar kitame pasaulyje.

Kai Popiežius pasitraukė pas Viešpatį, mes pamatėme, kiek daug jis mums davė, kaip praturtino dvasią. Jo meilė keitė žmones ir juos supantį pasaulį. Tokia meilė yra didelė mokytoja ir išmoko gyventi materijos pasaulyje neprarandant ryšio su vidiniu pasauliu bei atveria nepaprastiausius jo grožio niuansus. Tokia meilė dažniausiai palieka nematomą pėdsaką žmogui sugebėjimams kurti gėrį ir grožį. Ji padeda sudvasinti visą pasaulį, ir materija ima tarnauti dvasiai, o ne atvirksčiai.

Šiandien mums telieka dėkoti Dievui, kad Jis atsiuntė žmogų, kuris pažadino mummyse meilę. Tebūna palaimintas laikas, kurį Jonas Paulius II buvo su mumis, nes jis buvo apšviestas meilės tiesos. Tebūna palaiminti ir tie, kuriuos apšvietė jo meilės spindulys, ir jie pabudo.

Silvestras

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Kovo 31 d. į neeilinį posėdį susirinkusi Kauno Prisikėlimo bažnyčios pastoracinė taryba nutarė kreiptis į „Laikinosios sostinės“ redaktorių dėl dekanų klebono kun. Vytauto Grigaravičiaus šmeižimo, prašydama atspausdinti laikraštyje kreipimosi tekstą.

Kristaus Prisikėlimo parapijos Pastoracinė tarybos nariai, perskaitę žurnalistės Audronės Baltkojytės straipsnį „Gavėnios rimtį kunigai iškeitė į linksmybes“ (2006 03 18, Nr. 53 „Laikinoji sostinė“), negali ilgiau tylėti neatsakydami į apkalbas ir norėtų baigti šią temą, toliau eskaluojamą minėto laikraščio 81 numeryje. Taryba viešai pareiškia savo nuomonę, nes laikraštyje minimi faktai klaidina visuomenę ir kuria blogą parapijos įvaizdį:

· Visų pirma dekanų klebono kun. Vytauto Grigaravičiaus kelionė buvo apmokėta ne iš tikinčiųjų aukų. Šioje kelionėje klebonas išsėjosi ir kartu susipažino su Kubos bažnyčių liūdna dabartine būkle.

· Tanzanijoje praėjusiais metais jis nesilankė.

· Klebonas gyvena parapijos bute, kuriam reikalingas remontas, todėl paskleistas melas, kad kunigas turi nuosavą būstą, neatitinka tiesos.

· Jo automobilis išgytas prieš trejus metus iš skolintų lėšų, kurias asmeniškai gražina.

· Dekanas klebonas kun. V. Grigaravičius ypač rūpinasi socialiai remtiniais žmonėmis. Primename, kad nuo 2002 metų įsteigtas gatvės vaikams Žaliakalnio vaikų centras, kuriame vaikai praleidžia laisvalaikį, ruošia pamokas, yra maitinami. Parapijoje taip pat rūpinamasi seneliais, vargšais (iki šių metų veikė sriubos valgykla, kuri taip pat buvo įkurta klebono iniciatyva.), veikia anonimiški alkoholikų, narkomanų grupės, jaunimo grupė ir kt. Klebonas nėra abejingas tikinčiųjų bendruomenei, organizuoja parapijiečiams sėkmadienio popietes susitikimus su gydytojais, politikais, dvasininkais ir kitais įžymiais žmonėmis.

Su meile kurkime gyvąją Kristaus Bažnyčią

Mūsų parapijai labai pasisekė, kai į ją buvo paskirtas energingas, veiklus ir geras klebonas, sugebantis patraukti žmones. Jo veiklos rezultatus rodo ir pastoracinis darbas, ir per keletą metų baigti, atrodo, įstrigę ir beviltiška būklė. Tautos šventovės statybos darbai. Tada skundų nebuvo. Tai kodėl šiandien kalame savo kleboną prie kryžiaus? Kad jis atostogauja? Džiaukimės, kad po sunkių darbų, atidavęs visą širdį ir jėgas mūsų bažnyčiai, jis nutaikęs laisvesnį laiką galėjo nors truputį atsipūsti ir pailsėti šiltame krašte. Kiekvienos parapijos garbės reikalas ir pareiga išlaikyti savo kunigus, suteikti jiems tinkamas gyvenimo bei poilsio sąlygas. Mūsų bažnyčios istorijos ištakose minima, kad tikintieji, susibūrę į komitetą, kreipėsi į vyskupą prašydami leisti įkurti bažnyčią, paskirti kunigą, jie patys aukoję bažnyčios statybai lėtas, plynas, be procentų skolino savo pinigais. Turbūt ir dabar pribrendo toks laikas, kai tikintieji turėtų rodyti didesnę iniciatyvą, rūpinantis bažnyčių statybos reikalais, parapija turėtų išlaikyti tinkamą būstą apgyvendinti kunigams, o šie rūpintųsi tik pastoracija ir skirtų tikintiesiems visą dėmesį bei meilę.

Mums reikia būti aktyviems bažnyčios nariams, išjungti į parapijos organizacijų veiklą.

Klebonas per pamokslus nuolat ragina tai daryti įvairiausias mažais gerais darbais. Tik ar visi išgirstame raginimą per procesiją panešti kryžių, padėti tvarkyti aplinką, giedoti chore, dalyvauti Carito ar kitų širdžiai mielių organizacijų veikloje ... Mūsų tiek daug ir esame Dievo apdovanoti įvairiais talentais, panaudokime juos gražinti mūsų bažnyčios gyvenimui, skleistį gėriui, padėti vargstantiems, kurti Dievo karalystę žemėje.. Jei pastebime negeroves, kurių, aišku, dirbant visada pasitaiko, kreipkimės ne į laikraščius, o į bažnyčios kleboną, kunigus ir vyskupą. Kreipkimės į bažnyčios pastoracinę tarybą, kurią sudaro parapijiečiai, išsijunkime į jos veiklą, o kartu dirbdami išspręsimė visus reikalus, nes turime vieną tikslą – su meile kurti gyvąją Kristaus bažnyčią. Tik negriaukime bažnyčios ir kunigų autoriteto, nepasiduokime piktojo gundymams.

Mieli parapijiečiai, šventų Velykų proga palinkėkime vieni kitiems būti geranoriškiems, tolerantiškiems, dalykimės tik visa nugalinti meile, nepavydėkime, neapkalbinėkime, nesmerkime ir neteiskime. Išiklausykime į mus iš nuodėmių liūno atprikusio Kristaus žodžius: „Neteiskite kitų, kad patys nebūtumėte teisiami. Koku mastu teisiate kitus, tokiu ir patys būsite teisiami, ir koku mastu matuojate, tokiu ir jums bus atmatuota“ /Mt.7,1-2/.

D. Starkutė, Pastoracinės tarybos narė

Verbų sekmadienis parapijoje

Būriai žmonių su verbomis rankose plūdo į Paminklinę Prisikėlimo bažnyčią. Po 9.30 val. vykusių šv. Mišių daugelis žmonių neišėjo iš bažnyčios ir liko laukti pagrindinių Sumos iškilnių, stovėjo eilėse prie klausyklių. Į šv. Mišias taip pat atvyko Kauno miesto meras A. Garbaravičius su žmona, Seimo narys R. Kupčinskis.

„Šiandien pradėdame minėti Kristaus kančios kelią, prasidėjusį Jeruzalėje, minioms šaukiant „Osana aukštybėse! Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu!“ – pradėjo šv. Mišių auką dekanas klebonas kun. Vytautas Grigaravičius.

Sausakimšoje bažnyčioje pirmiausia buvo atliktos verbų pašventinimo ir smilkymo apeigos. Perskaičius Evangelinį, iškilminga procesija išvinguriavo aplink bažnyčią, chorui giedant giesmes: „Osana aukštybėse“, „Kristus nugali, Kristus valdo, Kristus viešpatauja“.

Dekano klebono homilija buvo trumpa, tačiau verčianti apmąstyti savo gyvenimo kelią. Remdamasis Kristaus kančios istorija, jis kvietė kiekvieną pažvelgti į savo vidų, patikrinti sąžinę ir atsakyti sau: ar esu išdavikas Judas, už 30 sidabrinėlių pardavęs savo mokytoją, ar Petras, triskart iš baimės išsižadėjęs Kristaus, ar abejingas Pilotas, atidavęs nukryžiuoti nekaltąjį, ar žiaurusis Erodas, ar Simonas Kirenietis, padėjęs nešti kryžių į Golgotą, ar gailestingoji Veronika, nušluosčiusi Jėzaus kruviną veidą, ar žmogus iš minios, stebėjusios Kristaus kančios kelią?..

Verbų sekmadienį taip pat minėjome Pasaulinę jaunimo dieną. Ne veltui šiandieną mūsų para-

pijos jaunimas su palmių šakelėmis rankose dalyvavo iškilmingose šv. Mišiose.

Šią gražią sekmadienio pavakarę tikintieji buvo kviečiami vėl sugrįžti į Tautos šventovę, kur 17 val. vyko „Sekmadienio muzikos“ valanda. Jos tema – „Kryžius ir Lietuva“. Buvo kalbama apie kryžiaus simbolio reikšmę valstybei, visuomenei, šeimai: „Kryžius simbolizuoja kantrybę, ištvermę. Kryžiaus nešimas – pakantumą. Ko moko Kristus ant kryžiaus lietuvis? Jis atskleidžia kryžkelę tarp garbingos praeities ir nykios dabarties. Vargas tam, kuris išsižada savęs ir taikosi prie visų kitų. Tebūna mums brangus mūsų pašaukimas.“ Po tokios įžangos prasidėjo Kauno muzikinio teatro solistės Ritos Preikšaitės (sopranas) ir Dalios Jatautaitės (vargonai) koncertas. Pirmiausiai mes išgirdome G. Faure kūrinį „Prabudimas“. Vargonai gausdami skleidė pakilią ramybę, nujautimą, laukimą. Išties puiki pradžia koncertui, turinčiam padėti susivokti savyje ir pasaulyje. Po šios įžangos vėl buvo kalbama apie Kristaus mokymą: „Visiems norisi lengvo švaraus darbo, lengvos dalios, tačiau vargas bijančiam darbo. Kristus moko: reikia viską mokėti ir sugebėti, kad ir kas bebūtų, kas beatsitiktų...“ Šiuos prasmingus žodžius tęsė G. Fr. Handel kūrinys „Te Deum“. Nuostabus Šventovės balkone dainavusios solistės Ritos Preikšaitės balsas tarsi nusileido iš dangaus ir tyrojo virš tikinčiųjų galvų... Tai buvo susirinkusiųjų vidinio susikaupimo minutės, po kurių sekė dar vienas Kristaus mokymas: „Mums atrodo, kad mes viską mokame, esame didesni už kitus. Dėl šios priežasties pirmas

nepasisekimas mus parklupdo, tačiau Kristų primena, jog suklypimas – tai dar ne prapultis...“ Šiuos įkvepiančius žodžius palydėjo Ch. Gounod „Malda“, pripildžiusi šventovę intensyvesne melodija, sodriu solistės balsu. Ir vėl nuostabių muzikos kūrinis keitė prasmingi žodžiai...

Koncerto metu skambėjo J. S. Bach choralinis preliudas „Tėve mūsų, kuris esi danguje“, „Aš šaukiauosi Tavęs, Jėzau“, H. Purcell Didonės arija iš operos „Didonė ir Enėjas“, F. Schubert „Litanija“, J. Brahms choralinis preliudas „Nuoširdžiai maldauju“. Vakarą vainikavo G. Bizet „Agnus Dei“.

Tai buvo nepamiršamas vakaras, suteikęs pilnatvės jausmą kiekvienam apsilankusiajam.

Po koncerto 18 val. buvo aukojamos vakarinės šv. Mišios, giedami „Graudūs verksmai“, vyko Švč. Sakramento procesija.

A. Narušienė, parapijos referentė

Sekmadienio popietės

Pašaukimas į kunigystę

Kovo 26 d. konferencijų salėje įvyko susitikimas su Kauno kunigų seminarijos auklėtiniu klieru Tomu Ūksu. Susitikimo tema – „Pašaukimas į kunigystę ir kas yra kunigų seminarija?“.

Kas yra seminarija? Tai ne tik vieta ar materialinė erdvė, bet pirmiausia dvasinė erdvė, gyvenimo kelias, ugdymo procesą palaikanti ir įgalinanti atmosfera, kur Dievo pašauktasis kunigystei šventimų galia tampa gyvu Jėzaus Kristaus paveikslu. Gyventi seminarijoje, evangelijos mokykloje, reiškia gyventi sekant Kristumi bei mokantis asmeniškai atsakyti į esminį Kristaus klausimą: „Ar myli mane? (Jn 21, 15). Metai, praleisti seminarijoje, yra ne tik keliavimo, bet svarbiausia – Kristaus atradimo metas.

Kas yra pašaukimas? Pašaukimo esmė nusakoma, tačiau vienintelį atsakymą, kuris atneša ramybę, surandi Tame, kuris šaukia, Jo žodžiuose, Jo kvietime, Jo meilėje. Tad pasitikėjimas Dievu bei širdimi pajauta Viešpaties valia pastumia jaunuolį padaryti šį lemtiną žingsnį į kunigystę.

Diskusijos metu tikintieji plačiau sužinojo, kaip ruošiami jaunuoliai seminarijoje, ką studijuoja ir kiek metų trunka studijos, kokia kasdienė dienotvarkė, kaip priimami į seminariją, kiek yra seminarijų Lietuvoje, ar daug pašaukimų į kunigystę šiandieniniame pasaulyje.

Susitikimas su Seimo nariu R. Kupčinsku ir prof. V. Vilimu:

Teisingumas ir teisė Lietuvoje

Pasibaigus Verbų sekmadienio Sumos pamaldoms į konferencijų salę susirinko negausus būrelis parapijiečių pasikalbėti su Seimo nariu R. Kupčinsku ir profesoriumi V. Vilimu apie teisingumo problemas Lietuvoje. Pokalbį pradėjęs R. Kupčinskis priminė žinomą teiginį, kad teisingumas – valstybės pagrindas. Teisingumą vykdo teismai ir kitos institucijos, pvz., atstoliai. Apklauso rodo, kad dabar visuomenė nepasitiki teismais. Korumpuoti teisėjai, ypač civilinėse bylose, priima neobjektyvius šališkus sprendimus, vienas nesąžiningas teisėjas gali nulemti žmogaus gyvenimą. Norint pataisyti teisėsaugos padėtį Lietuvoje buvo įkurta Sajūdžio iniciatyvinė grupė, reikalaujanti atsivėlgti į visuomenės nuomonę teismų darbe, kad teisėjų biografijos visuomenei būtų pateikiamos su išsamiais

faktais, turto deklaracija, kad visuomenės atstovai dalyvautų teismų taryboje. Į pokalbį įsijungęs profesorius V. Vilimas paminėjo, kad teisininkai vengia kalbėtis su visuomene, seno raugo teisininkai net prezidentui pateikia klaidinančią informaciją. Lietuva yra vienintelė ES narė, kur teismuose nėra visuomenės atstovų. Jis pažymėjo, kad iš Lietuvos išvažiuoja daug žmonių ir dėl ydingos teismų praktikos, nes žmogus mūsų valstybėje nesijaučia saugus. Dar anos kadencijos Seimas priėmė žmogaus teisių rėmimo planą visuomeninėms organizacijoms, bet jo nevykdo, nes esą Lietuvos visuomenė nebrandi. Profesorius sakė, kad iniciatyvinės grupės tikslas – kreiptis į Jungtines tautas išdėstant tai, kas vyksta Lietuvoje, prašyti komisijos padėčiai ištirti. Iniciatyvinė grupė renka piliečių parašus, kad būtų kuo greičiau įteisinti visuomenės atstovai teismuose.

Abiejų prelegentų mintis apie netvarką teismuose, amoralią antstolių veiklą patvirtino susirinkusių žmonių klausimai ir skaudi patirtis susidūrus su teisėsaugos institucijomis.

Po susitikimo žmonės asmeniškai bendravo su svečiais, aptarė savo problemas. Mūsų bažnyčioje taip pat buvo renkami parašai, kuriais neabejingi piliečiai galėjo pritari šiam būtinam teismų įstatymo papildymui.

Parapijiečių kūrybos skyrelis

Aleliuja !

Aušta Šventų Velykų rytas. Pirmieji tekančios saulės spinduliai parausvina pavasariu alsuojantį žemės veidą. Sugrįžusio paukštelio giesmė susilieja su iškilmingu Prisikėlimo varpų gaudesiu. Pašlaitėje pražydusi žibutė skelbia gamtos atbudimą naujam gyvenimui...

Išgirdę Prisikėlimo varpų kvietimą, takeliais, vieškeliais ir kaimo keliais skubame ten, kur saulės nutviektas žiba bokšto kryžius, ten, kur mes, palikę kasdienius savo rūpestėlius, galime lengviau atsikvėpti, pasisemti naujų jėgų, pasiryžti nebekartoti praeities klaidų, tarsi atgimti naujai, prisikelti ir pradėti viską iš naujo.

Nuaidėjęs iškilmingas ir džiaugsmingas „Aleliuja“ tarsi sujungia atbandančią gamtą, žmogų, neaprepiamą Visatą ir Dievybę...

ALELIUJA !...

Edvardas Urbonas

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Aukštaičių 4, Kaunas. Tel. (8-37)229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis